

РЕШЕНИЕ

№ 13624

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2045** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Г. П.-ЕГН-[ЕГН] от [населено място], чрез адв.Е. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006172 от 16.01.2026 г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР, ОПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена ПАМ – „иземване на свидетелство за управление на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП“.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорената ПАМ доколкото при издаването ѝ не са спазени административно производствените правила и материалния закон. Твърди се, че административният орган неправилно е приел, че на жалбоподателя са отнети общо 40 точки, с 4 бр. наказателни постановления. Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 4 ЗДвП. По тези съображения се иска отмяна на заповедта.

В съдебно заседание оспорващият се представлява от адв.П., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът - Полицейски инспектор към СДВР, ОПП-СДВР, чрез юрк. К., оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ, като подробни съображения излага в писмени бележки депозиран на 01.04.2026г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 80 -ти състав, като обсъди доводите

на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Обжалваната ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП. В мотивите на акта е посочено, че на водача Б. Г. П. са отнети всички контролни точки, с влезли в сила НП, както следва:

НП № 23-4332-022441/02.10.2023г., влязло в сила на 13.06.2024 г., с което са отнети 10 контролни точки;

НП № 24-4332-002098/07.02.2024г., влязло в сила на 25.09.2024г., с което са отнети 10 контролни точки;

НП № 24-4332-006831/01.04.2024г., влязло в сила на 14.11.2024г., с което са отнети 10 контролни точки;

НП № 25-4332-000619/03.02.3035г., влязло в сила на 11.12.2025г., с което са отнети 10 контролни точки.

Според ЗППАМ общо отнетите с НП контролни точки на лицето са 40. Броят на максималния размер е 39, определен в Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Наредба № Из-2539). Прието е, че с отнемането на всички контролни точки Б. П. е загубил придобитата правоспособност и съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП е бил длъжен да върне свидетелството си за управление на МПС в съответната служба на МВР. В заключение е посочено, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта посочените в т. 1.31, 1.2, 1.3.3 и 1.3.4 служители към областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл.172, ал.1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 – служителите от отдел „Пътна полиция“ при СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В такова качество ответникът е издал процесната ЗППАМ и съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена

форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. С оглед на това същата е мотивирана, като не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ. само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

Упражнената компетентност в случая е мотивирана от установяването, че жалбоподателят е с отнети 40 контролни точки от максималните 39. Същият е изгубил придобитата правоспособност и е следвало да върне СУМПС в съответната служба на МВР съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Това задължение не е било изпълнено, с което органът е счел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 4 ЗДвП за изземване на СУМПС.

Предвидената в цитираната разпоредба преустановителна ПАМ „изземване на СУМПС“ се прилага при наличието на една предпоставка, а именно неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП, предвиждащо че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Правната техника на препращане, която законодателят използва, налага при преценка на законосъобразността на заповедта по чл. 171, т. 4 ЗДвП да се установи налице ли е предвиденото в чл. 157, ал. 4 ЗДвП задължение - връщане на свидетелството за управление, и да се установи неговото неизпълнение. За да е налице задължение за връщане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е необходимо на водача да са отнети всички контролни точки. Тогава той губи правоспособността си и свидетелството за управление, като индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство - чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), става неверен - престава да съответства на удостовереното в него (което и налага задължителното му изземване).

За да е налице релевантно отнемане на контролни точки, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от нарушенията, визирани в чл. 6, ал. 1 от Наредба № Из-2539. Кога едно нарушение е установено по надлежния ред определя Законът за административните нарушения и наказания (ЗАНН). За да е установено по надлежния ред административното нарушение е необходимо наказателното постановление, което го констатира, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. влязъл в сила акт. Само този акт има изпълнителна сила и с оглед на това поражда предвидените в правната норма правни последици. Съгласно чл. 64 ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове, които: не подлежат на обжалване; не са били обжалвани в законния срок; са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

Наказателните постановления, във връзка с които е издадена ЗППАМ са приложени по делото. С тях са отнети на жалбоподателя общо 40 контролни точки. От съдържанието на НП-254334-000619/03.02.2025г. не се установява нито датата на връчването му, нито датата на влизането му в сила и изобщо влязло ли е в сила.

От друга страна разпоредбата на чл. 142, ал. 2 АПК въвежда задължение за съда да

преценява новите факти от значение за делото след издаване на акта, към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта, и които с обратна сила променят правното значение на фактите, въз основа на които органът е взел решението си, или отменят съществуването на тези факти.

Предвид липсата на доказателства за влизане в сила на това НП, настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена при липса на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната ПАМ – не се установява отнемане на посочените в ЗППАМ общо 40 контролни точки с влезли в сила наказателни постановления.

С оглед горното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 4 от АПК.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят съдебни разноски в размер на 255.11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 80-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006172 от 16.01.2026 г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР, ОПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена ПАМ – „изземване на свидетелство за управление на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Г. П.-ЕГН-[ЕГН] сумата от 255.11 евро съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.